

במדינה

מישפט

גונב מגנב

מנהלת המוסד המוכרבת ניסתה להטיל על הפורץ את כל גירעונות המוסד.

כאשר נעצר יורם ירדני סקי ליד שלל פריצתו, הוא הודה בכל. הצעיר בן ה-24 סיפר מייד לשוטרים, כי פרץ למוסד מעון לילד ברמת-גן, ונטל משם חיתולים, בגדי ילדים וכלי-מיטה בשווי, שהסתכם ב-1981 כסך של מיליון לירות. הוא נעצר והועמד לדין, וגם בבית-המישפט הודה במעשהו. אולם כאן התברר, כי התביעה מאשימה אותו בגניבת רכוש כסך שלושה מיליון לירות.

ידיעה קטנה. הנאשם וסניגורו דרור מקרין ניסו לברר מהיכן צמחו שני המיליונים הנוספים, ואז התגלה להם כי מנהלת המוסד, הגברת הרסה לוי, היא שמסרה למישטרה ולחברת הביטוח את הערכה לגבי הרכוש שנגנב, ואמרה אותו בשלושה מיליון נים.

כמעט שלא היה צורך לנהל מישפט, מכיוון שהנאשם לא כפר באשמות. הוא כפר רק בכסום הגניבה כפי שהוערך כתב-האישום. ואומנם, השופט יוסף אג'יחיא רחה את המשך המישפט, כדי להחליט בשאלה זו. עוד לפני שהשופט קבע את דעתו,

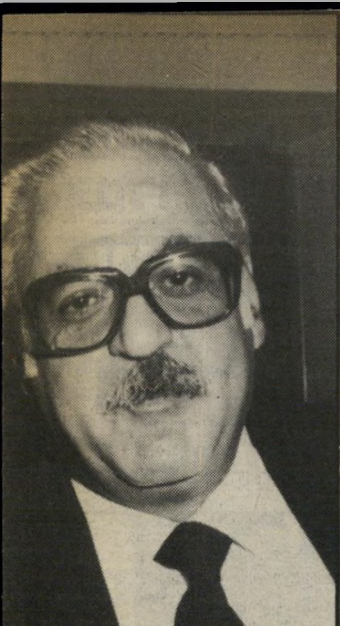
עניין אזרחי טהור. באמצע 1980 התלונן אדם בשם אברהם רפאלי במישטרה, כי סוראי הסיג את גבולו, בכך שפרץ לחצר הנותו וגנב משם גושי אלומיניום, שערכם 50 אלף לירות. המישטרה חקרה את המתלונן, והתברר לה כי סוראי היה שותפו לשעבר בעסקי מסגרות. הם חילקו ביניהם את הרכוש, ולדברי המתלונן לא היתה לסוראי זכות לקחת את האלומיניום מחצרו.

קמרות שעל פניו היה זה עניין אזרחי טהור, המשיכה המישטרה לחקור ואף הגישה כתב-אישום נגד סוראי לבית-מישפט-השלום.

המישפט התברר לפני חודש ימים, ובית-המישפט מצא כי לא היה כל יסוד, עובדתי או מישפטי, לפתיחת תיק פלילי במיקרה זה.

הבסיס להגשת התלונה עליידי המתלונן היה רצונו לזכות בכל האלומיניום, שרק חציו מגיע לו. קבעה השופטת, התנהגותו לא היתה התנהגות של תוס'לב, ובלט מתוכה רצונו של המתלונן לגרום נזק לשותפ-לשעבר, עליידי פתיחת תיק מישפטי נגדו.

בית-המישפט הטיל על המתלונן לשלם לסוראי, שיצא כמונן זכאי לחלוטין, סכום של 15 אלף שקל. גם על התביעה המישטרית נמתח ביקורת מצד השופטת. לחובת התביעה ייאמר, כי נתפשה להחלטתה להגיש כתב-אישום ולהמשיך בהליכים

פרקליט לויטן
לשכנע את בית-המישפט

אחרי מכוניתו של קליין. נהגה של מכונית זו סיפר, כי הוא דווקא ראה את הרכב-האופניים כמו עניין, דרך זוגיות חלונות מכוניתו של קליין.

השופט האמין לעדות זו והרשיע את קליין, הוא גזר עליו עונש חמור: חצי שנה מאסר בפועל, ועוד שנה מאסר-על-תנאי. כמו כן הטיל עליו קנס בסך 20 אלף שקל, ושליטת רשיון-נהיגה לעשר שנים.

בפסק-דין לא קיבל בית-המישפט את עדותו של מהגנס מומחה שהעיד מטעם ההגנה, כי למרות עדותו של הנאשם, כי לא הבחין בקורבן, הרי לפי הבדיקות שעשה המומחה על הכביש, ניכר כי הנהג בכל זאת הבחין כאופניים ממרחק של 20 מטרים, ואף הגיב בהתאם. לולא הגיב כך, היה עולה עם ריכבו על האופניים, ותגובתו האינסטינקטיבית מנעה זאת.

הנאשם, שנותר בטוח בצירקתו כי לא היה רשולן, פנה לעורך-הדין עמיקם לויטן, המתמחה בעבירות-תנועה, וביי-קש ממנו להגיש עירעור.

לויטן, שהוא עורך-דין המסוגל לזכות נאשמים גם בעבירות-תנועה, החליט במיקרה זה לבקש עזרתו של חוקר פרטי.

משהו בהתנהגותו של רוכב האופניים, סמוך לתאונה, לא מצא חן בעיני עורך-הדין בעל החושים החדים.

היסטוריה גדושה פציעות.

מימצאיו של החוקר היו מפתיעים. התאונה קרתה בערך ב-10 ביוני, לא רחוק מבית-החולים תל-השומר. החוקר הפרטי גילה, כי הקורבן היה אדם חולני, שסבל מאבנים בכליות. באותו בוקר התייצב בבית-החולים, בחדר-המיון, והתלונן על כאבים חדים בכיליות. הוא טופל עליידי מתן אופטלגין תוך ורידי, אחר כך שוחרר ונסע לרכבו על אופניו.

זכר קצר אחר כך מצא את מותו בתאונה.

כאבים הנגרמים כתוצאה מאבן בכליות יכולים להיות חריפים עד מאוד, ובחלוף העווית, החולה בדרך-כלל עייף ומחוסר-כוח. גם הזלפת אופטלגין תוך ורידי עולה לגרום לעיתים להופעת הלם אצל מקבל הטיפול.

תעודה רפואית שהשיג עורך-הדין אמרה, כי כגורמניה היו כמה מיקרים של מוות פיתאומי אחרי טיפול מסוג זה.

כמו כן גילה החוקר, כי למנוח היתה היסטוריה גדושה פציעות, שנגרמו לו כתוצאה מתאונות-דרכים: פגיעה אחת מתאונת-דרכים ב-1969, ותאונת-דרכים שבה נפל מאופניו ב-1978 ועוד פגיעה גופנית בגלל תאונת-דרכים ב-1977.

את כל התעודות הרפואיות האלה ביקש הסניגור להוסיף לתיק העירעור. בכך הוא מקווה לשכנע את בית-המישפט, כי לשופט-התעבורה היתה טעות כאשר הרשיע את קליין בנהיגה רשלנית.

לדעת עורך-הדין לויטן, נגרמה התאונה בגלל מצבו של הקורבן, ולא היתה כל רשלנות של נהג המכונית.

פרקליט ברדוגו
מישטרה למטרות פרטיות

עד הסוף — למרות שכבר נשלב ראשון הצעיר הנוכח בתיק לסוגרו.

קורבן מועד

הסניגור הביא ראיות

חדשות, כדי לשנות תוצאות

מישפט בעניין מותו של אדם

בתאונת-דרכים.

חריקת-בלמים וצעקות ארס התערי-בכו לסימפוזיה קולנית, רוכב אופניים נפל מעל אופניו על מכסה-המנוע של מכונית טרנזיט מיסחרית, או פגע האופנוען בשימשה הקידמית של המכונית וריסק אותה.

כאשר התגלגל לארץ, היה כבר הקורבן מת.

מכונית טרנזיט עצרכמרחק כמה מטרים, כשהיא מותירה מאחוריה את אופניו של הקורבן, נעל מוכתמת ברם וארגז-קרטון שהכיל קלטות.

חוקר פרטי.

הפרקליטות העמי-דה לדין את נהג מכונית הטרנזיט, ויכל קליין, באשמת גרימת מוות בנהיגה רשלנית. עיקר האשמה התבססה על עדותו של קליין עצמו. הוא העיד מהרגע הראשון, כי לא הבחין כלל ברוכב האופניים שבו פגע.

אולם בידי המישטרה היתה עדות נוספת של נהג מכונית-משא, שנסעה והוצאות מישפט מיותרות.

מצא לפתע הסניגור בעיתון ידיעה קטנה, נאמר בה כי הרסה לוי נאשמת עליידי פרקליטות תל-אביב בהונאת חברת-כיטוח.

מייד פנה הסניגור לתובעת וביקש ממנה לשקול את אמונה במתלוננת מחדש.

ואומנם, הפרקליטות שינתה את סכום התביעה, והעמידה אותו על מיליון לירות בלבד, כפי שטען הנאשם מלכתחילה.

המדינה לא צריכה

להתערב

על המישטרה לברר אם

התלונה אינה נסיון להשתמש

בחוק למטרות פרטיות.

הסניגור אברהם ברדוגו טען, כי יש אנשים המנסים להפעיל את החוק והמישטרה למטרות פרטיות, ויש מיקרים שהם אפילו מצליחים.

השופט דליה קורל קיבלה את טענתו זו, וקבעה כי על המישטרה לברר היטב בטרם היא מגישה כתב-אישום במקרה של סיכסוך פרטי. כדי להרתיע בעתיד, הטילה השופטת הוצאות בסך 10 אלפים שקל על המדינה, שתבעה ללא הצדקה את אברהם סוראי, וגרמה לו עיגמת-נפש והוצאות מישפט מיותרות.

אב ובו

לרכוש תמונה זו, המצוירת בצבע שמן, אך פיילר הבטיח לתת תמונה זו לבנו ביום-הולדתו השישי שיחול בקרוב.

וציילון לציילון אין יחסים ריפולומטים עם ישראל, ובקושי רב הצליח להישרט שם. כשהוא נתון תחת השגחתו של שומר-הארש של נשיא ציילון, משם המשיך לטיבט, לנפאל, לבורמה ולהודו.

להתפלש בריח האדמה

אחרי החזיונות בהודו והיכרות עם עולם הסמים ההודיים, חזר פיילר ארצה ובנה סטודיו על גג ביתו ברחוב טרומפלדור בתל-אביב. אחרי חצי שנה מכר אותו ושוכ נסע, הפעם לארצות-הברית, שזה תקופת-מה בסן-פרנסיסקו ועבר לאירופה. הוא שהה על יאכטה בהולנד יחד עם חבר הולנדי, ויצא להפלגות בים הצפוני.

לארצות-הברית הוא הוזמן עליידי פול צוקרמן, שהיה נשיא המגנית ושנחשב כאחד מאספני האמנות הפ-רטיים הגדולים בעולם. באוספי יש גם כמה עבודות של פיילר.

תמונתו של פיילר מפוזרות באוסף פים פרטיים בעולם כולו. מוסיאון ישראל פנה אליו כדי שיעיץ כמה עבודות, וכינה את סגנונו המיוחד "אמנות פנטסטית".

אבי פיילר שב ארצה, הפעם מהאי איביצה שבספרד, שם בנה סטודיו. לעת עתה הוא מתכוון להישאר בארץ. הוא אומר: "אם יש איזשהו מקום בעולם שבו אני אוהב להתפלש בריח של האדמה, זה כאן. עד לפני תקופה די קצרה הייתי מוכן לסכול את הכאב של לא להיות במקומות האהובים עלי. תמורת החופש, פה לא הרגשתי חופשי. אבל גדלתי עם עצמי ולמדתי לדעת שהחופש הולך איתי לכל מקום. הוא נמצא בי ואני נמצא פה. בארץ שאותה אני אוהב לצייר יותר מכל."

נעמי ארוזה

הוא מספר על שעבר עליו: "עשיתי מה שהאשה אמרה לי: התפשטתי עירום ומרחתי צואת פילים על הגוף, כדי לא להפריע בריח שלי לפילים המסתובבים במקום. בלעתי את הפילי-ריה והתיישבתי בסבך. אחרי כמה רקות התחלתי לראות אחרת.

הראיה הרגילה כאילו נעלמה, ובמי קומה הופיעו מעגלים זוהרים מסביב לכל עצם. מה שהבנתי יותר מאוחר, כשיצאתי מאותו טריפ, היה דבר חד-משמעי: שהאמת אינה תמונה אך ורק כמה שנמצא ונראה באמצעות העיניים, וכי המהות האמיתית של דברים כמעט שאינה נמצאת בגלוי. אלא בנסתר. או הבנתי שככל שאני גדל עם עצמי ולומד את האני הפרטי שלי, שהוא לא ויוואלי, אני מושפע יותר לגבי מה שאני עושה בחומר, או בעולם הוויוואלי.

הגעתי למצב שבו אני יכול לצייר מה ואיך שאני רוצה. ניסיתי כל מה שבא בדרכי — חוויות כמו אל-אסיד, מסקלין, פיטריות למיניהן וקוקאין.